

LIKARIJSKÁ TRILOGIE

Orcigard

Vladimír Šlechta

KRVAVÉ POHRANIČÍ

BROKILON

VLADIMÍR ŠLECHTA

ORCIGARD

Copyright © 2012 by Vladimír Šlechta

Cover © 2012 by Michal Ivan

Maps © 2012 by Ladislav Hrdina

2nd Czech Edition © 2012 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-129-0

ISBN 978-80-7456-130-6 (PDF

ISBN 978-80-7456-131-3 (PDF pro ctecky)

Vladimír Šlechta

Orcigard

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2012

Knihy Vladimíra Šlechty

v nakladatelství Brokilon

KRVAVÉ POHRANIČÍ

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)
2. Likario
3. Orcigard

Gordonova země

1. *Zahrada sirén **
3. Hořící přízraky

Samostatné knihy

Válečná lest (Příběhy vojáka z Pohraničí)

OGGERDOVSKÝ CYKLUS

Střept z Apokalypsy (povídky)

*Kyborgovo jméno **

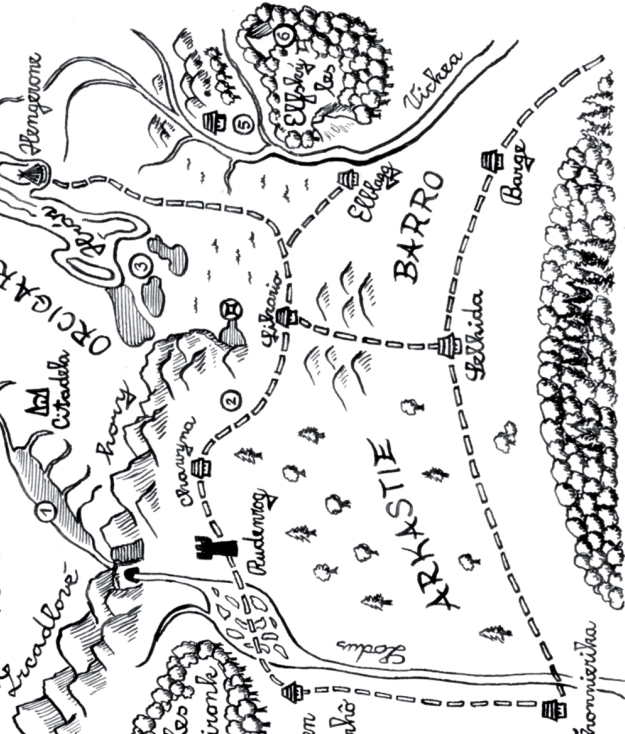
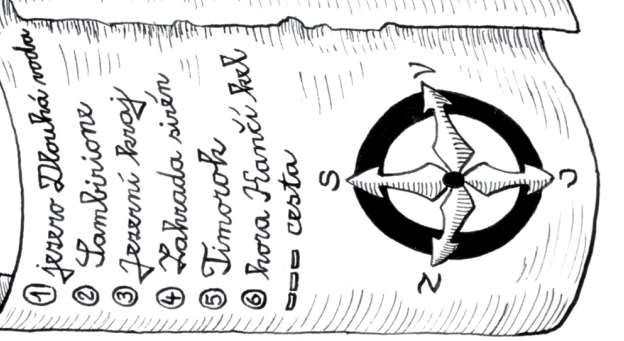
Keltská brána

*Emma z umírajícího města **

** připravujeme*

Obsah:

Část první: Pekelný kůň	7
Prokleté zrcadlo	9
Knoflík z lidské kosti	23
Tvrz s věžovým mostem	37
Lovci odpadlíků	52
Raymondovi hosté	60
Světýlka	76
Stín ve tváři	93
Syn Temného mága	116
Město mrtvých	132
Raymond	159
Část druhá: Hromada zlata	185
Muž ze snů	187
Lovci skalpů	204
Hospoda Na rozcestí	217
Odměna za krvavou práci	236
Mohyla	250
Část třetí: Krysí zub	271
Návštěva	273
Pronikání	287
Nový Betharen	301
Hněv Zářícího	317
Staň se bouří	329
Děti z Pohraničí	343
Část čtvrtá: Nenávist	353
<i>Chronologie</i>	<i>391</i>
<i>Doslov</i>	<i>395</i>

Část první

Pekelný kůň

PROKLETÉ ZRCADLO

Netušila, že *příšery* mohou vypadat tak strašně.

Už od rána se s elánem věnovala své mapě. Znovu a znovu listovala poznámkami, studovala útržky informací, které složitými cestami získala od nejrozumnějších dobrodruhů nebo vyčetla z ohmataných, špatným jazykem psaných spisků.

Prameny, z nichž čerpala, hovořily takovými slovy:

Obcházelí jsme skalisko dva dny, za hustého deště a po pas v bažině...

Z vrcholku oné prastaré věže jsme daleko na jihu zahlédli obrysy Východních Zrcadlových hor...

Vodní tok, který jsme pojmenovali Bahnitá řeka, je zřejmě jedním z přítoků Lodusu...

Orkové zaútočili krátce po poledni, zabili tři mezky a stáhli se do lesa. Ukryli jsme se za mršinami a čekali. Orkové tu a tam vyrazili ze stromů, ale vždy jsme je odrazili. Za soumraku jsme se jali ustupovat. Po několika mílech jsme narazili na širokou dlážděnou cestu, vedoucí nazdařbůh od severu k jihu...

Na dlouhý cár papíru si zaznamenávala odhady vzdáleností i světových stran. Odpichovátkem odměřovala míle, husím brkem dokreslovala do mapy všechny ty význačné body, o nichž hovořila vyprávění bezejmenných průzkumníků. Mapa se rychle pokrývala písmem i topografickými značkami.

Ta mapa se měla stát zlatým hřebem její monografie. Jediná dosud zpracovaná mapa Orcigardu! A jediná monografie, v níž budou systematicky vypsány všechny dostupné informace o zaniklé říši tajemné rasy, zvané *pterrové*.

Jen si nebyla jistá, jak svou monografii nazve. Byl by vhodný název *Ti, kteří odešli*? Nebo prostě *Pterrové*? Či spíše *Tajemní pterrové*?

Vstala od psacího stolu a přešla k oknu. Okenní křídla, vylepená průhledným pergamenem, byla doširoka otevřená. Za nimi byl les a dlouhý soumrak pozdního léta.

Před nějakými padesáti lety tu hraničáři vyrubali do kožichu pralesa mýtinu a na ní postavili pár srubů. Ty sruby tu pořád stály, sloužily pro ubytování lesníků, stájníků i dalšího služebnictva. Vedle srubů se pak starému vévodovi zalíbilo vystavět lovecký hrádek Skalka. Hrádek? Spíš jen o něco větší a pohodlnější dvoupatrový srub.

Místnost, z jejíhož okna se mladá žena dívala, se nacházela v podkroví loveckého hrádku. Z okna viděla krajní srub, ohradu pro koně a... les. Příjemný les vrcholícího léta, sytě zelený listím dubů a buků s bílými šmouhami břízek, tu a tam potemnělý smrkovými houštinami.

Podkrovní místnost původně sloužila jako ložnice pro méně významné hosty. Teď se do ní vešla jednoduchá postel, pár polic zavalených svazky papírů a manuskripty, stůl s jedinou židlí.

Na parapetu okna zahlédla žena *zrcadlo*. Natáhla po něm ruku a usmála se. *Zrcadlo* bylo jedním z pout, která ji spojovala s pterry. Důkazem, že tady kdysi žili.

Zrcadla se obvykle vyrábějí ze skla, ale tohle bylo z kovu. Zrcadlovou plošku, velkou jako dlaň, mělo vyleštěnou do úžasné hladkosti a kolem ní širokou obrubu, ozdobenou rytinou s květinovým vzorem.

Vzala zrcadlo za zdobenou rukojeť a pohlédla do něj. Nečekala nic jiného, než že spatří svou tvář, obličej mladé

ženy, ani hezký, ani ošklivý, snad jen s trochu naducanějšími tvářemi, rámovaný hustými tmavými vlasy svázanými do volného copu.

Podívala se do zrcadlové plochy a chvíli jí trvalo, než pochopila, co tam vlastně vidí.

Netušila, že *příšery* mohou vypadat tak strašně.

Nevykřikla. Jen se zapotácela, zrcadlo jí vypadlo z ruky a kovově zařinčelo. Opřela se o vyřezávaný sloupek postele. Nohy se jí třásly, přemáhala slabost a chtělo se jí zvracet. V té chvíli všechno, všechno pochopila.

Pak se rozplakala.

*

Dlouho do noci nemohla usnout. Když se ráno vzbudila, měla polštář zmáčený slzami.

Za oknem, které včera nikdo nezavřel, začínal další pěkný den unaveného léta. Slunce se opíralo do řidounké mlhy, rozpouštělo ji. Sluneční paprsky se třpytily na těžkých krůpějích rosy, která zmáčela trávu i listy buků.

„No tak, Sylvo,“ řekla žena, ležící v posteli. „Vzchop se. Jsi už dospělá ženská.“

Na chvíličku se zamyslela a pak dodala: „Vzmuž se, holka.“

Nervózně se zachichotala vlastnímu vtípku, a to ji vyděsilo ještě víc. Nejenže mluví do prázdného pokoje, ale navíc dělá hloupé vtipy a směje se jim. Měla pocit, že začíná šílet.

„Marianna měla pravdu,“ dodala ještě. „To zrcadlo je prokleté. Nikdy jsem ho neměla brát do ruky.“

Odhodila přikrývku, nerozhodně se posadila, bosé nohy shodila na podlahu. Roztřásla se zimou. Ranní mlha pronikla dovnitř, povalová podlaha byla prostydlá a vlhká.

Nerozhodně seděla na posteli, tenoučkou noční košili vyhrnutou nad kolena, třásla se zimou, odhodlávala se k dalším

projevům života. Kdosi zaklepal na dveře, pak vstoupila postarší nosatá služebná.

„Podává se snídaně, má paní,“ oznámila. „Pomůžu vám s účesem.“

Žena, která o sobě mluvila jako o Sylvě, potřásla hlavou. „Nebudu snídat, Marianno.“

Služebná se na ni pátravě zadívala: „Není vám dobře, má paní? Jste bledá! Měla jste špatnou noc? Něco vám udělám s těmi vlasy.“

Služebná se ráda probírala hustými kadeřemi své paní, snad proto, že ona sama měla vlasy řídké a zplihlé jako myší ocásky. Sylva kapitulovala. „No tak dobře, Marianno. Něco posnídám. Ale přines mi snídani sem... Učesu se sama.“

Služebná se neměla k odchodu.

„Ještě něco?“ zeptala se Sylva.

„Pan Skjold,“ vysoukala ze sebe služebná. „Včera sem dorazil jakýsi jeho *kumpán*. Prý něco ví o těch...“

„O čem?“

„No, o domech těch ptákohlavců...“

„O pterrských stavbách?“ vzedmul se v Sylvě kousíček včerejšího elánu.

„Ano,“ zahuhlala služebná. „Ale pokud se necítíte dobře, řeknu panu Skjoldovi, aby toho svého *přítelíčka* poslal pryč.“

„Promluvím si s ním. Vyřídí Skjoldovi, že jsem za okamžik dole!“

„Zapletu vám vlasy,“ trvala na svém služebná.

„Ne, Marianno! Učesu se sama!“

Nosatá služebná odkráčela, nesouhlasně si mumlajíc. Sylva se přioblékla, rozpletla si vlasy, přičísla je a znovu zapletla. Neměla o sobě valného mínění, byla přesvědčená, že je nepohledná a že má pár nepříjemných liber nadváhy. Věděla však, že takhle pěkné vlasy jen tak někdo nemá. Husté, silné a zdravé. Čím si ty vlasy jen zasloužila? Nikdy se o ně nijak zvlášť nestarala.

V umyvadle smyla stopy včerejších slz. Opravdu to trvalo jen chvíli. A pak už scházela po dřevěných schodech dolů do haly.

Čekali tam na ni. Rytíř Brono Corawak, Skjold a Skjoldův *kumpán*.

„Dobré jitro,“ pozdravila je. Lehce se uklonili, *kumpán* se pokusil o neohrabané pukrle.

„To je Fríghas, vznešená,“ představil *kumpána* Skjold. „Můj starý spolubojovník. Sloužili jsme pod Raymondem de Couissy.“

„Těší mě, pane Fríghasi,“ přikývla Sylva. „Buďte mým hostem. Marianno, prostři snídani i pro pana Fríghase.“

Služebná se zaškaredila, rytíř Corawak udělal odmítavý pohyb. Sylva se na rytíře upřeně podívala a dívala se tak dlouho, dokud se v rozpacích neposadil na židli.

Sylva si také sedla, její místo bylo v čele dlouhého dubového stolu. Pousmála se. **Rytíř Corawak!** Znělo to tak drsně! Ve skutečnosti to byl vyjukaný hubený kluk s dlouhými kudrnatými vlasy. Když se ho onehdy zeptala, kolik že mu je vlastně let, odpověděl, že *mu už bude brzo osmnáct*. Byl sotva o půl hlavy vyšší než Sylva, ale jistě o dobrých šest liber lehčí. Kdo ví, za jaké zásluhy obdržel rytířský titul. Možná ho pasovali narychlo, protože neměli jiného, kterého by poslali se Sylvou do lesů.

To Skjold byl jinačí číman. Hřmotný pětatřicetiletý chlap s rozježenými slámovými vlasy a se širokou tváří dolíčkovanou po neštovicích. Věčně se usmíval, ale jak říkala Marianna, usmíval se *drze* a *nestoudně*. Sylva z něj občas čichala slaboučký, ale velmi ostrý samčí pach. Pach potu a ještě něčeho dalšího. Možná tak čpěla Skjoldova brigantina – vesta ze zčernalé kůže, skvrnitá hlavicemi nýtů, vypodložená železnými pásky. Skjold sice nosil pod brigantinou košili, ale odpáral z ní rukávy a vystavoval na odiv zjizvené nahé paže. K brigantině patřily ještě ocvočkované

nátepníky, kalhoty z obnošeného sukna a bytelné šněrovačcí boty.

„Můj kamarád Fríghas vám poví o prastaré kamenné tvrzi, vznešená. Narazil na ni při svých toulkách. Ta tvrz prý není daleko odsud.“

„O pterrské tvrzi?“ chtěla se ujistit Sylva.

„Já toho o ptákohlavcích moc nevím, vznešená,“ rozhodil Skjold ruce. „Jen to, co jsem se dozvěděl od vás. Ale můj kamarád říká, že ta stavba je velmi, velmi stará. Vid', Fríghasi.“

„Jo,“ zadrmolil Fríghas. Upřeně se při tom díval do stolní desky a v širokých prackách drobil krajíc chleba. Pak stříhnul očima po loveckých trofejích, rozvěšených po stěnách haly. „Velmi stará, má paní.“

Bylo na něm něco zvláštního. Jeho spodní špičáky se zdály příliš dlouhé. Jako špičáky psa. I pleť měl divnou. Bledou, zažloutlou, kropenatou ostrůvky šedé zhrudkovatělé kůže. Vlasy měl černé, prořídlé, hladce sčesané dozadu a zastrkané za veliké neforemné uši. Oblečený byl podobně jako Skjold, tedy do soukenných kalhot, košile a brigantiny. Tyhle brigantiny, jak si Sylva matně pamatovala, bývaly součástí vojenské uniformy v dobách, kdy oba sloužili pod Raymondem de Couissy. Což muselo být před dost dlouhou dobou. Raymond de Couissy byl z vévodství vypovězen před kolika lety? Před patnácti? Vlastně je to ještě víc. Šestnáct let.

„Tak se rozpovídej, Fríghasi, kamaráde,“ pobídl cizince Skjold. „Pověz naší princezně, co jsi viděl.“

„Nejsem princezna,“ podotkla Sylva unaveně. „Ten titul mi nepřísluší.“

Opakovala jim to pořád dokola, Skjoldovi, Corawakovi, Marianně i ostatním, ale oni si toho nevšíмали. Pro ně byla *princeznou*.

„Viděl jsem kamennou tvrz,“ zachrul Fríghas. „Ne příliš daleko odsud.“

„Tvrz v lesích?“ ubezpečila se Sylva.

„Ne, má paní. Na skále.“

„Až v Zrcadlových horách?“ zeptala se Sylva zklamaně.

„Skjold říkal, že tvrz je nedaleko.“

„To ještě nejsou Zrcadlové hory, má paní. Tvrz je tam, kde se pahorkatina zvedá nad Orcigard. Je vystavěna na skále nad bažinami. Na kusu skály, nahoře...“

„Na skalním útesu,“ napověděl Skjold.

„Tak. Den cesty odsud, víc ne. Kdybych teď vyrazil, doběhl bych k ní do soumraku. Já umím rychle utíkat,“ zdvihl k Sylvě velké oči. Zazdalo se jí, že se v nich rudě zablesklo.

„Den odsud je stará pterrská tvrz?“ vyjekla Sylva. „Je velká? Žije v ní někdo?“

„Ona je prázdná, má paní, slečno la Barro. Jen netopýři, veverka, jezevci... Veliká? Já nevím, co vy myslíte *veliká*. Ona je na skále, na útesu, tak. Přístup k ní je po mostě.“

Fríghas se natáhl pro Skjoldovu misku s polévkou, přitáhl ji kousek od té své. Od okraje jedné misky k druhému okraji položil kůrku chleba. „Tady je země, má paní, princezno, tady skála... útes. Na útesu je tvrz, dole jsou bažiny. Sto, dvě stě stop dole jsou bažiny. Tady je most,“ poklepal uzlovitým prstem na chlebovou kůrku.

„Cože?“ vyjekla Sylva. Opřela se dlaněmi o stolní desku a postavila se. „Most?“

„Most, má paní, vznešená princezno la Barro,“ přitakal Fríghas. „Most.“

Zaplavilo ji vzrušení. „A ten most,“ zeptala se opatrně, „nemá na bocích nějaké znamení?“

„Ano, paní, vznešená. Je tam vytesán kruh,“ naznačil Fríghas prackami širokou kružnici. „Na začátku a na konci mostu jsou strážní věže.“

„Tvrz s věžovým mostem!“ vykřikla Sylva. „To není možné!“

„Já to viděl, má paní,“ zachvěl se Fríghasovi hlas. „Tam, ve skalách, den cesty odsud.“

„Včera jsem tu tvrz kreslila do mapy,“ chrlila ze sebe Sylva. „Podle zprávy staré třicet let! Tvrz s věžovým mostem by se měla nacházet dvě stě mil odsud! Na severovýchodní straně Zrcadlových hor!“

„Já nelhal, má paní,“ zamňoukal Fríghas zatvrzele.

Sylva si sedla na židli, kolem stolu se rozhostilo ticho.

„Od koho je ta zpráva?“ zeptal se po chvíli Skjold. „Ta třicet let stará...“

„Nějaký gobliní obchodník z Likaria zabloudil, když na severu obchodoval s orky. Objevil tvrz s věžovým mostem, jeho zpráva se dostala až do Barge. Od té doby už tvrz hledala nejméně dvě komanda dobrodruhů. Marně.“

„To je vysvětlení,“ rozšířil Skjold úsměv. „Hledali tam, kde tvrz není. Je blízko vévodství, blízko nás. Goblin lhal – nebo se spletl.“

Znělo to logicky. Hledali tvrz a nenašli ji, protože tvrz je jinde. Blízko...

„Chci vidět tu tvrz,“ řekla Sylva. „Dovedeš mne tam, Fríghasi?“

Fríghas na ni překvapeně vykulil veliké oči. „Vy byste se chtěla vydat tam? Nad bažiny, slečno, má paní, princezno?“

„Ano. Chci se tam podívat.“

„To není cesta na jeden den, má paní, ne pro vás. Jeden den tam, druhý zpět. V lesích. Ne dobrá cesta pro vás.“

„Dovedeš mě tam. Dobře ti zaplatím.“

„Já nechci peníze, vznešená, má paní...“ zakuňkal Fríghas v rozpacích.

„Můj kamarád má zájem o dobrou službu, vznešená,“ vysvětlil Skjold.

„Cože? Aha. Dobře. Zaměstnám tě, Fríghasi. Skjolde – ty se vyznáš v počasí – jak dlouho si myslíš, že bude ještě slunečno?“

Skjold vstal od stolu, došel k otevřeným dveřím haly, které

zároveň vedly ven z budovy. Podíval se na oblohu. „Tři dny. Pak možná taky, ale to už nepoznám.“

„Skvělé,“ vstala Sylva ze židle. „Vyrazíme ještě dnes. Marianno, ať nám udělají pořádný oběd. Skjolde, ty a tvůj přítel připravíte koně a vybavení. Přikrývky, stanové plachty a tak. Vyznáte se v tom, ne?“

Teď už se postavil i rytíř Corawak. „Tak dost,“ vyjekl vysokým, téměř dětským hlasem. „Slečno, vzpamatujte se! Vy se přece nemůžete vydat sama do lesů!“

„Nepojedu sama. Pojedou se mnou Skjold a Fríghas. A vy, rytíři, *pokud se nebojíte*, pojedete také. A nebo, jestli nechcete, můžete zůstat tady. Za tři dny se vrátím.“

„Já zodpovídám za vaši bezpečnost!“ rozječel se Corawak. „Nedovolím, abyste opustila tohle místo!“

„Nedovolíte?“ zasmála se. Neodolala, natáhla ruku a poplácala ho po bezvousé tváři. „Tak to mě zajímá! Chci vědět, jakými prostředky mi to *nedovolíte*. A teď mě omluvte, musím se připravit. Skjolde, Fríghasi, víte, co máte dělat. Po časném obědě vyrážíme. Zítra před polednem už můžeme být... *na místě*.“

Otočila se na patě a rychlým krokem vystoupala do patra.

Vtrhla do svého pokoje, nohy se jí třásly jako včera po pohledu do zrcadla. Zhluboka se nadechovala. Znovu cítila ten starý elán, chuť do práce.

Ale věděla, že se musí vypořádat s *tím kloučkem*.

Rytíř Brono Corawak vrazil do místnosti hned za ní, ani nezaklepal.

„Zbláznila jste se?“ vykřikl přeskakujícím hlasem. „Cožpak jste si nevšimla, co je ten *Fríghas* zač?“

Hned si sám odpověděl: „Je to půlork! Půlork z Hengerone!“

„Oh!“ vydechla užasle. Zdálo se, že je toho štěstí až příliš. „Půlork z Hengerone? *Autentický* půlork z Hengerone? Musí mi všechno vypovědět! O svém domově, o historii

Hengerone, o přesném umístění... Vždyť i ve znalostech o *Výspě půlorků* je tolik bílých míst!“

Corawak byl zjevně zaskočený jejím nadšením. Čekal, že ji odhalením Skjoldova *kumpána* jakožto půlorka přivede k rozumu, ale přepočítal se. Ta bláznivá ženská se vůbec nepolekala!

Sebral veškerou rozhodnost, které byl schopen. Zabouřil: „Já jsem za vás zodpovědný, slečno! A říkám vám rovnou – žádný šílený výlet do pralesa se *neuskuteční!*“

Zevnitř zavřel dveře a postavil se před ně, jako by je chtěl chránit. Myslel to vážně.

Rozhlédla se po pokoji. Pod oknem, tam, kam ho včera upustila, leželo *zrcadlo*. Sebrala je a podala Corawakovi, rudému v dětském obličejí, nadurděném jako krocán.

„Podívejte se do zrcadla, rytíři,“ vyzvala ho.

„Co je to za hru?“ zeptal se nedůvěřivě.

„Podívejte se, prosím. Udělejte pro mne tu laskavost.“

Mimoděk pohlédl do lesklé plochy. „No a co má být? Já vím, že jsem ještě příliš mladý. Ale nemyslete si, že mne pasovali na rytíře za nic! Zasloužil jsem si...“

Zmlkl, vytřeštil oči, zbledl jako stěna. Chvíli stál bez hnutí, pak se zlomil v pase a začal nasucho dávit. Dívala se, jak bojuje s nevolností, pak k němu přiskočila, podepřela ho a přistrčila stranou k umyvadlu.

„Můžete zvracet, rytíři,“ vybídla ho. „Možná vám to pomůže.“

Ještě chvíli bojoval se slabostí a pak nad ní zvítězil. Odstrčil její pomocnou ruku. Na zesláblých nohách udělal tři kroky a sedl na postel. Bledou tvář měl zbrocenou potem.

„Co jste tam viděl, rytíři?“ zeptala se ho.

Zavrtěl hlavou.

Posadila se vedle něj, rameno vedle ramene. Náhle jí už nepřipadal směšný.

„Řeknu vám, co jsem tam viděla já. Podívala jsem se

do zrcadla a uviděla malou roztomilou holčičku. Sebe. Chápete? Takovou, jaká jsem byla před patnácti lety. Jak je rozkošná, říkali všichni. A jak je chytrá... Jenže ta holčička byla *příliš* chytrá. Domácí učitelé ji učili to, co má vévodova dcera znát. Trochu číst, trochu psát, něco málo počítat. Ale ona chtěla víc! Chtěla se učit aritmetiku, rétoriku, historii i biologii! Chtěla mít znalosti o mechanice, geografii, astronomii i astrologii. K čemu takové znalosti, rytíři? K čemu jsou takové znalosti *ženě*? Ale ona byla vévodovou nejmladší dceruškou, tak roztomilou a tak chytrou! Vévoda obstaral nejlepší učitele a pak, na její naléhání, ji nechal zapsat na Akademii v Barge.“

Sylva vstala, přešla k oknu. Dívala se do řidounké mlhy, vysoušené letním sluncem. Zastřeným hlasem pokračovala: „Jsem jediná dívka, která kdy studovala na Akademii. Naučila jsem se tolik věcí! Pak, před čtyřmi lety, jsem vyslechla několik přednášek arkastského učenice Rônarda. Vyprávěl o pterrech, o rase, která kdysi žila v Orcigardu. Do té doby jsme z cizích ras znali jen elfy, zwergy a orky. A teď najednou pterrové! Tajemné, magickými silami disponující bytosti s lidskými těly a ptačími hlavami. To učenec Rônard je objevil pro náš svět, to on jim dal jméno. A pterrové se stali i mou posedlostí.“

Začala jsem je studovat. Dala jsem si za úkol, že vytvořím *mapu jejich říše*. Čtyři roky jsem strávila nad tou mapou. Byla jsem šťastná, že mě otec před půl rokem poslal sem, do lesního hrádku. Předmět mého studia je nedaleko. Orcigardské bažiny, které kdysi bývaly kvetoucí pterrskou říší, jsou odsud vzdálené sotva třídní pochod! A co víc! Pár kroků od letohrádku jsem objevila trosky předsunuté pterrské věže a v nich, po provedení vykopávek, toto zrcadlo.“

„To nebyla žádná pterrská věž, ale zřícená udírna prvních hraničářů,“ zachrptěl Corawak.

„A co to zrcadlo?“

„Zrcadlo přece objevil Skjold! Objevil? Nejspíš ho tam sám nastrčil! Zamyslete se nad tím, kdo je to Skjold – vždyť sloužil pod Raymondem de Couissy!“

„Oh – to jsou jen vaše dojmy a úvahy, rytíři. Skjold se neštítel vzít do ruky lopatu a odhazovat z trosek navátou hlínu. Což se nedá říct o vás.“

Čekala, že se ohradí v tom smyslu že on, rytíř, je bojovník, a ne nádeník. Ale Corawak zasípal: „Je to prokleté zrcadlo!“

„Ne! To zrcadlo není prokleté, rytíři. Jen ukazuje pravdu. Nepříjemnou, nemilou, *zlou* pravdu. I já jsem včera pocho-pila pravdu. Už nejsem roztomilá a chytrá, ach, tolik chytrá holčička, tatínkův miláček. Jsem otci na obtíž – bláznivá, přemoudřelá ženská, pídící se po zbytečnostech. On mě sem neposlal, abych mohla v klidu studovat. Uklidil mne sem! Stydí se za mne! Jsem zrůda! Protože co jiného je vzdělaná žena než zrůda? Kdo by se se mnou chtěl oženit? Už napo-řád zůstanu na ocet! Je mi dvacet šest let, a jsem vyřízená! *Zaříznutá*, jak by řekl Skjold.“

„Ne, nemáte pravdu, slečno,“ pokusil se jí odporovat. „Jste velmi hezká a mnoho mužů po vás...“

„Já vím, že nemám pravdu!“ vykřikla. „Dnes jsem dostala svou životní šanci! Mohu znovuobjevit a popsat tvrz s věžo-vým mostem. Chápete, rytíři? Mohu otci dokázat, že to, že jsem jiná, neznamená, že jsem špatná!“

Vstal z její postele, do obličeje se mu vrátila zdravá barva. „Možná by vám měl Skjold poradit, jaké oblečení si s sebou vzít,“ řekl. „Vyzná se v tom lépe než já.“

*

U oběda vládla rozjařená atmosféra. Skjold, Corawak, a tu a tam dokonce i Fríghas vzrušeně mluvili, odhadovali délku cesty, hádali se o množství proviantu i příkrývek, které je třeba vzít s sebou. Přeli se, jak dlouho ještě vydrží pěkné

počasí. *Jako děti, které se chystají na výlet*, pomyslela si Sylva kriticky. Nemohla jíst, žaludek měla stažený napětím. Byla udivena svou vlastní odvahou, s níž zorganizovala tu bláznivou výpravu. Nejraději by všechno zase odvolala, nechala odstrojít koně a zahnat je zpátky do ohrady.

Doobědvali a vyšli před zámeček, kde čekali koně, nízcí strakáči, kteří se dobře hodili pro jízdu v lesích. Sylva neměla problémy s tím, co si má obléci. Před pár měsíci zjistila, že v pohodlí studovny začíná tloustnout, a rozhodla se s tím bojovat. Vydávala se proto, doprovázená Corawakem a Skjoldem, na dlouhé projížďky koňmo. Dámské sedlo jí však nevyhovovalo, proto si pořídila kalhotovou sukni a jezdila obkročmo jako muž. Byla by si snad pořídila i mužské kalhoty, protože kalhotová sukně jí připadala mimořádně neelegantní, tolik odvahy však neměla. To, aby žena nosila kalhoty, bylo proti zvyklostem. Kalhotová sukně se tak stala rozumným kompromisem.

Oblékla si tedy kalhotovou sukni. Na nohy nazula elfské *mucklutiny*, boty vysoké až ke kolenům, každá byla vykrojená z jediného kusu kůže a ušitá tak, aby bylo zapotřebí co nejméně stehů. Tohle samozřejmě nebyly skutečné elfské *mucklutiny*, ale výrobek ševce z Barge. Vypadaly však velice elfsky, stejně jako lovecká halena zdobená třepením a knoflíčky z perleti říčních škeblí, kterou si oblékla ke kalhotové sukni.

Kolem pasu si připnula široký opasek, na němž měla navlečené kožené pouzdro, uchovávající její nejcennější majetek: svinutý pergamen s čerstvě vytvořenou mapou Orcigardu. Kromě mapy tam dala ještě pár čistých archů a psací potřeby.

Vyšla ven. Všimla si, že její společníci jsou ozbrojení: Fríghas krátkým kopím, rytíř Corawak mečem, Skjold tiso-vým lukem a svazkem šípů. Lesník, který je měl doprovázet, rovněž svíral kančí kopí.

Vždy je lepší být ozbrojený! Co když narazíme na rozmrzělého medvěda? Nebo na tlupu loupežníků?

Loupežníků? Pousmála se té myšlence. Tohle bylo území nikoho, cíp vévodství Barro poblíž Orcigardu a arkastských hranic. Neúrodná kamenitá půda porostlá řídkými smíšenými lesy, která nijak neoplývala zvěří. Tady by loupežníci neměli co loupit, umřeli by hladem.

Vyšvihla se do sedla. Fríghas se podíval na ni, pak na jejího koně, pak zase na ni. Jeho pohled sklouzl o trochu níž, kde jí látka kalhotová sukně obepínala boky a stehna.

„Ne moc dobrá cesta pro koně,“ potrásl hlavou. „Spadlé stromy, příkopy, houštiny.“

V prudkém slunečním světle vypadala jeho orkočlověčí pleť ještě zvláštněji. Šedé, nehybné hrudky v zažloutlé kůži.

„Pojedeme tam, kam až to půjde,“ řekl Skjold. „Pak sesedneme a koně povedeme. Táhle ta strakatá kobyla je pro tebe, Fríghasi, kamaráde.“

Půlork pokrčil rameny. „Pro mě není žádný kůň. Půjdu po svých, po nohách.“

„Jak chceš,“ zasmál se Skjold. „Ale budou tě bolet – ty tvoje nohy.“

„Nebude nám stačit,“ ohradil se Corawak.

„Ale bude, bude,“ smál se Skjold. „Fríghas je dobrý běžec.“

Opodál se loučil lesník, který je měl doprovázet, s manželkou. S ním tam stál i druhý lesník, jeho rodina, Marianna, stájník, kuchař... celkem pětadvacet lidí. Většina z nich tady žila odedávna. Obdělávali chudá políčka, lovili, udržovali opěrný bod, ztracený v pustých lesích.

„Vrátíme se pozítří,“ houkla k nim Sylva. Vedle ní nasedali Skjold, Corawak a lesník, k jehož koni byla na dlouhé oprati připoutána nákladní mula.

Fríghas se rozběhl, vyjeli za ním. Les je pohltit.

KNOFLÍK Z LIDSKÉ KOSTI

Letní den se chýlil ke konci a Sylva se cítila příjemně unavená. Dnešního dne urazili pětadvacet mil, a pokud mohla soudit, vedl je Fríghas víceméně přímo. Les, tvořený především duby a buky, tady rostl na povlovných pahorcích. Z koňského hřbetu byl les celkem přehledný, pokud by však jezdec sesedl, utopil by se v trsech vysokého kapradí.

Většinu času mohli jet rychle a bez problémů. Fríghas běžel neochvějně před nimi, kopí položené na rameni, na zádech mu nadskakoval batoh. Koně měli co dělat, aby mu stačili.

Zastavili ještě za plného dne, aby bylo dost času rozložit tábor. Muži postavili stan pro Sylvu, vnitřek vystlali silnou vrstvou suchých kapradin. Odstrojili koně, pak se dali do přípravy večeře. Cestou vyplašili hejno divokých slípek a Skjold dvě z nich sestřelil šípy. Sylva užasla, jaký je Skjold skvělý střelec. Vždyť ty slípky jen vylétly, plochým třepotavým letem popolétly o kus dál, a přesto. I ten kratičký čas postačil k tomu, aby Skjold dvakrát nasadil šíp na tětívu, dvakrát zamířil, dvakrát zasáhl.

Čichala vůni slípek, které Skjold pekl nad maličkým ohýnkem. Corawak seděl opodál s rukama v klíně, lesník se staral o koně. Fríghas zmizel. Řekl jen, že se porozhlédne kolem, aby prozkoumal krajinu.

Smrákalo se a Skjold usoudil, že slípky jsou hotové. Sundal z nich velké listy, do kterých je předtím zabalil, odloupal maso od kostí a pokladl je na nakrájené krajíce chleba. Ten první podal Sylvě, druhý Corawakovi. Sám se spokojil s kousky masa na kostře.

Sylva se zakousla do krajíce, a až se zajíkla, jak to bylo dobré. „Nevěděla jsem, že umíš vařit, Skjolde,“ pochválila ho.

„Péci, vznešená, péci,“ opravil ji. „Naučil jsem se to, když jsem sloužil pod Raymondem de Couissy. Voják musí umět všechno: šít, prát, vařit i péct, brousit nůž, spravit zbroj i koňské postroje. Tažení v lesích, ve sněhu a v dešti je ta nejlepší škola.“

„Pořád mluvíš o Raymondovi de Couissy,“ vzpomněla si. „Ale já ho znám! Dvořil se mé nejstarší sestře, dokonce s ní byl i zasnoubený. Vždyť to byl Raymond, kdo mě naučil hrát rantu! A pak, v bitvě s Arkastií,“ hledala správné slovo, „selhal. Ano, selhal. Byl nejlepším z vojevůdců mého otce. Po prohrané bitvě u Le Soto jej můj otec zavrhl.“

„Ano, má paní,“ přikývl Skjold. Z věčně roztlemené papuly mu zmizel úsměv. „Válečné štěstí nás tehdy opustilo. Bitva byla vyhraná ale pak...“ Přes poďobaný obličej mu přelétl stín.

„Gordon Fee,“ připomněla mu Sylva. „Arkastský voják, který zvrátil náš útok, se jmenoval Gordon Fee.“

„Ano, má paní. Muž jménem Gordon Fee nám ukradl vítězství.“

Chvíli mlčeli.

„Je už téměř tma,“ podotkla Sylva. „Tvůj přítel Fríghas nenajde cestu zpátky do tábora.“

„Ale najde, najde ji snadno,“ mávl Skjold rukou.

Snědla svou porci chleba se slípkou. Corawak mlčel, lesník se držel stranou. Jindy hovorný Skjold zmlkl – snad to byl následek jeho vzpomínání na prohranou bitvu. S plným břichem se Sylvy zmocnila ospalost. Vlastně se nedalo dělat

nic jiného než sedět u ohně a dívat se do plamenů, nebo jít spát. Rozhodla se pro to druhé.

Za hluboké noci ji probudil tichý hovor. Vzbudila se, usnula a opět se vzbudila. Hovor neustával. Zkusila se zaposlouchat, ale nedokázala porozumět slovům. Hlasy mluvily jazykem, kterému nerozuměla. Řeč zněla velmi temně, byla plná ü, ö, ä. Nářečí orků! To poznání ji probudilo do úplné bdělosti.

„...Bras-yr-gö...”

Ten výraz se několikrát opakoval. *Bras-yr-gö*.

Vykoukla ze stanu. U blikajícího ohýnku seděly dvě temné postavy, jedné z nich se rudě leskly oči.

„Skjolde?” vyjekla.

„Vznešená?”

„S kým to mluvíš?”

„Probudili jsme vás, vznešená? To je jen Fríghas, vrátil se. Říká, že ona tvrz je už velice blízko. Po ránu k ní dorazíme.”

Noční vzduch byl chladný, a tak se Sylva raději vrátila do tepla pod pokrývky. Zítra, pomyslela si. Všechno jde *tak* dobře.

Těsně před tím, než usnula, ji napadlo, jak je zvláštní, že Skjold s Fríghasem mluví orčí řečí. Kde se to Skjold naučil? A proč nemluví normálně?

*

Ráno došlo mezi Skjoldem a Fríghasem ke sporu. „Je lépe koně tady nechat,” tvrdil půlork. „Dál špatná cesta pro koně.”

„Chceš tu nechat koně, chytráku?” osopil se na něj Skjold. „Nenapadá tě, že les je plný vlků a rysů? Zítra by tu zbyly jen koňské kosti.”

„Jeden muž s koňmi tu,” ukázal půlork na lesníka. „Rozdělá oheň. Vlci mají strach z ohně.”

Skjold se na Fríghase zazubil: „A všechno povlečeme na

zádech? Příkrývky, proviant, stan? Ne, ne, chlapče. Dej se do práce. Strhni stan, sbal deky, nalož koně. A hoď sebou, naše princezna je dychtivá, aby viděla tu tvrz.“

Sylva si uvědomila, že Skjold se chová jako velitel výpravy. A kdo vlastně je velitel? Ona sama snad? Dokáže udržet na uzdě čtyři muže? Je snad nesmělý Corawak s dětskou tváří velitelem? To asi sotva, protože po Skjoldově křiku se poslušně obrátil ke svým příkrývkám, aby je smotal do bandalíru.

Osedlali koně, naložili nákladní mulu. Vyrazili a po chvíli se ukázalo, že Fríghas měl pravdu. Krajina, včera ještě tvořená povlovnými pahorky, přešla do strmého skalnatého svahu, rozbrázděného výmoly a erozními rýhami. Museli sesednout, vzít koně za uzdy a opatrně je vést.

Tohle už nebyla zábava. Kone, nezvyklí takhle obtížnému terénu, se vzpouzeli. Sylva se musela postarat o svou stračku, nikdo jiný by to za ni neudělal. Laskavě na ni mluvila, uklidňovala ji, pak už vztekle křičela. Táhl ji za uzdu vzhůru po nezřetelné stezce, vyšlapané vysokou zvěří.

„Skjolde,“ křikla dopředu, kde se bývalý voják hmoždil se svým koníkem. „Fríghas měl pravdu! Vrátime se, necháme koně v táboře a nahoru vyjdeme pěšky!“

„Nesmysl!“ zahulákal Skjold. „Už jsme skoro nahoře! Tam bude zase rovinka!“

Tentokrát vynechal obvyklé *má paní a vznešená*. Už žádá úcta. Jen vztek. Skjold byl bez sebe vztekem, ale pokoušel se to zatajit.

Sylva si vzpomněla, že Marianna vždy Skjolda z čehosi podezírala. Kdo ji ochrání, pokud se Skjold postaví proti ní? Rytíř Corawak snad? Ten asi těžko.

Jenže se ukázalo, že Skjold měl pravdu. Náhle stáli nad srázem a dál od nich ubíhal les v obvyklých povlovných vlnách.

„Kde že je ta tvá tvrz, kamarádíčku?“ zachrochtal Skjold a pokoušel se tvářit spokojeně. Nedařilo se mu to.

„Už blízko.“

Skjold se vysvihl na koňský hřbet. „Do sedel, přátelé,“ vybídl je. Pak vykřikl: „Jelen! Zahlédl jsem vysokou! Jedte sami, najdu vás. Ulovím k obědu jelínka!“

Škubl uzdou, jeho kůň se poskokem otočil. Pobídl koníka patami a vyrazil do zeleného šera pod korunami stromů.

„Skjold!“ křikla za ním Sylva, ale nebylo to k ničemu.

Podívala se po ostatních, ti se zase dívali na ni. Pokrčila rameny. „Pojedeme,“ rozhodla. „Fríghasi, veď nás.“

Fríghas vykročil. Pobídl koně a vydali se za ním.

Zdejší les byl mnohem divočejší než ten včerejší. Závěje kapradin se tady střídaly s trsy malin a ostružin, v jejichž šlahounech vázly koním nohy. Na světlinách bujely lískové neprostupné houštiny. Co chvíli museli sesednout a vést koně. Ale jejich cíl se blížil. Musel se blížít, protože slunce stoupalo vzhůru a blížilo se k poledni. Pak les konečně zřídł, stromy se rozestoupily a od země se zdvihly černé skalní bloky. Sylva se podívala po Fríghasovi a ten na její nevyslovenou otázku řekl: „To jsou jen skály, má paní. Tvrz je dál.“

Chvíli mlčel a pak smutně dodal: „Mnohem, mnohem dál.“

Ještě se nestalo vůbec nic, Sylva však pocítila nápor prudkého, takřka živočišného strachu.

Lesník, který po celou jejich výpravu nepromluvil ani dvacet slov, zaječel. Otočil koně a pobídl jej. Lesníkův kůň se vzepjal, udělal skok, druhý, třetí.

Čas se zpomalil. Sylva užasle sledovala, jak se do koňského těla při každém skoku zabodávají další a další oštěpy. Lesník se levičkou držel hřívý a druhou máchal ve vzduchu, jako by se tam chtěl zachytit čehosi nehmotného. A ječel. Neartikulovaně, ale o to hlasitěji.

„Aaa – jaaauu! Haa – arghhh – aaa!“

Kůň padl do kapradin, lesník mu přelétl přes hlavu a zmizel Sylvě z dohledu. Nepřestával křičet.

Kůň ržál strachem a bolestí.

Pak zmlkl.

Lesník ječel dál: „Jaaaa – iiii – aaa – iiii!“

Vyděšená k smrti nechápala, co se děje.

Les ožil. Z temných stínů vyšly pitvorné postavy s velkými hlavami, robustními hrudníky a krátkými, křivými končetinami. Oblečené v cárech kůží, vyzbrojené svazky štíhlých oštěpů, kyji, kamennými sekerami. Nespěchaly.

Jak se blížily, viděla, že mají šedou, zdánlivě nazelenalou pleť, pokrytou řádkami ozdobných jizviček. Spodní špičáky jim vystupovaly z pysků a trčely vzhůru jako kančí kly.

Orkové!

Lesník nepřestával rvát.

Podívala se po rytíři Corawakovi, ten stál vedle svého koně ztuhlý jako socha. Povzbuzený jejím pohledem sáhl pro meč. Tasil s překvapivou elegancí.

Pohnula se, sama nevěděla, co chce dělat. Zda skočit do sedla a ujíždět pryč, nebo se rozběhnout a utíkat lesem po svých. Fríghas byl skokem u ní, chytil ji kolem ramen.

„Žádné zabíjení!“ zaječel. „Žádné zabíjení!“

Orkové je obstoupili. Z kapradin vytáhli lesníka a kopanci ho přistrkali do hloučku. Lesník už jen tiše kňučel, z pravičky, probité dlouhým štíhlým oštěpem, mu stékala krev. Vyděšenýma očima se díval na Sylvu, jako by u ní hledal pomoc.

Ale Sylva neměla daleko k tomu, aby omdlela. Přesto se vzchopila a vykřikla: „Co chcete?“

„Žádné zabíjení,“ chrčel jí za uchem Fríghas, pevně objímající její ramena. „Žádné zabíjení, Bras-yr-gö!“

Rozložitý ork, oblečený do zprohýbaného pancíře a bederní roušky z vylínalé vlčí kůže, došel až k nim. Vlasy měl vyholené až na malý ostrůvek na temeni, kterému, jak Sylva věděla, se říká *skalповá kadeř*. Svazek tuhých žíní, omotaný řemínkem, mu trčel vzhůru.

„Ty hubu drž, Fríghas,“ zamručel ork. Znělo to jako vzdálená ozvěna hromu.

Vlastně nebyl nijak vysoký. I s vyčesanou skalpovou kadeří měl na výšku asi tolik jako Sylva. Co mu však scházelo do výšky, to mu přebývalo v ramenou.

„To je ta žena, Bras-yr-gö,“ chrčel Fríghas. „Nesmíš jí ublížit. Žádné zabíjení, pamatuj.“

„Pusť ji,“ zachrul ork. Sylva si všimla, že kromě pancíře a bederní roušky má obuté boty zdobené třepením, vysoké až nad kolena. Jako by k němu nepatřily. Vypadaly příliš *elfsky*.

Křížem přes prsa měl na řemeni zavěšený obouruční palčát.

Fríghas přestal Sylvu objímat, dokonce poodstoupil. Ork zvedl pravici, uzlíkovatými prsty stiskl Sylviinu bradu, natočil její tvář nalevo a pak napravo.

„Vybledlá,“ zahuhlal. „Vybledlá lidská fena.“

„Jsem Sylvia Viktorina, dcera vévody z Barro,“ zajektala zuby. „Žijeme s Alarichem Tourainem v míru.“

„Alarich Touraine?“ zaskřehotal ork. „Plívám na něj! Jsem Bras-yr-gö, svobodný bojovník!“

Poodstoupil. Pohlédl na lesníka, pak na rytíře Corawaka: „Nikdo z vás nebude bojovat o samici, psi?“

„Žádné zabíjení!“ vyjekl Fríghas.

„Žádné zabíjení,“ přikývl Bras-yr-gö. „Jen se ptám červů: vy nebojovat o samici? To dobrá nabídka. Já bojovat. Jenom já. Když vy zvítězíte, vy odejít. I samice.“

„Utkám se s tebou, zrůdo!“ vyjekl chlapec. „Nebojím se tě!“

Třesoucími se prsty rozepnul přezku, opasek s pochvou spadl do kapradí. Pozdvihl meč.

„Žádné zabíjení, Bras-yr-gö,“ zaječel Fríghas. „To je rozkaz!“

Ork zaržál: „Mládě chce zápasit! Čest pro něj, že Bras-yr-gö s ním se utkat!“

Srdce měla až v krku. Bylo to jen pár okamžiků od chvíle, kdy se plná štěstí a elánu blížila k rozvalinám. Teď tu jakási zrůda licituje o Corawakově životě. Lesník krvácí, a jestli mu někdo nepomůže, tak ztratí všechnu krev.

*To já jsem vinna! Já! Svou pošetilou touhou vidět nějaké pito-
mé trosky jsem je vystavila nebezpečí.*

Vzpomněla si, jak se lesník loučil se ženou.

Kde je Skjold? Kde vězí?

Vší silou odstrčila Fríghase a vrhla se k chlapci: „Rytíři! Vy se s ním nesmíte bít! Musíte zůstat naživu! Chtějí jenom mne, nevidíte? Nechte je odejít, postarejte se o lesníka a vraťte se na Skalku.“

„Musím se s ním utkat,“ chrčel Corawak.

„Nesmíte! Co chcete, abych vám slíbila? Já se vrátím, přísahám! Otec mne vykoupí! A až se vrátím, dám vám všechno, co jen žena může muži dát! Zůstaňte naživu, rytíři. Prosím!“

„Nerozumíte,“ sípěl Corawak. „Ničemu nerozumíte.“

„Překážíš, feno,“ zachrčel ork. Popadl ji za rameno a smýkl jí stranou. Tam ji chytily pazoury jiných orků.

Bras-yr-gö sevřel dřevěnou násadu palcátu, stále však měl zbraň pověšenou na řemeni. „Jak ses rozhodl, červe? Budeš bojovat?“

Corawak se na něj upřeně díval, zplihlé kučery mu visely do tváře. Na bledém obličejí mu vystoupily rudé vřídky chlapecké vyrážky. Neřekl nic, jen potřásl hlavou. Sevřel meč obouruč a vyrazil.

Byl to dobrý a překvapivý útok. Začal plochým seknutím ve výši orkova krku, plynule přešel do bodnutí. Rychlý.

Ale ne dost rychlý.

Ve chvíli, kdy Corawak zaútočil, měl Bras-yr-gö řemen palcátu přehozený křížem přes prsa. Pak se ork pohnul.

Corawakův meč se svistotem pročísl vzduch, ozvalo se zadunění a zapraskání, které přešlo do ošklivého čvachtavého zvuku.

Corawak ztuhl ve výpadu. Mečem, držným obouruč, stále bodá po orkovi. Ten už stojí o kousíček vedle, hlavici palcátu se dotýká chlapcových žeber. Dotýká? Palcát rozdrtil žebra, promáčkl hrudní koš až k páteři.

Corawak zvrátil hlavu a bez jediného hlesnutí se skácel na záda.

Lesník vykviknul, pajdavými poskoky se dal na útěk. Nepronásledovali ho. Jen Sylvě předvedli, jak se používá zařízení zvané *vrhač oštěpů*.

Vrhače oštěpů, orčí zbraň. Už o nich slyšela. Střely, opatřené pazourkovými hroty, jsou delší než šípy a kratší než oštěpy. Zakládají se do rovných, naplocho seříznutých větví, opatřených žlábkem a rukojetí. Pak stačí jenom máchnout rukou, a *zíp! zíp!*, šípy se zakousnou do lesníkovy těla.

Lesník naposled vykřikl, zabublal, padl na obličej.

Kamenná sekera roztránila hlavu Corawakovu koni. Vzduch se naplnil pachem horké krve.

Fríghas se vrhl na Sylvu. Povalil ji, zakryl ji vlastním tělem: „Ona musí přežít!“ ječel.

Přála si omdlít, zůstávala však při vědomí. Viděla, jak zrůdy buší do koňských těl a chlemtají krev z naříznutých tepen. Z mrtvých koní vyřezávaly kusy masa a hladově, s chrochtáním, si je cpaly do tlam.

Jeden z orků se přiblížil ke Corawakově mrtvole, nejspíš proto, aby ji okradl. Bras-yr-gö však chrochtavě zavrčel a ork šel jinam. Bras-yr-gö pak strhl Corawakovi z hlavy skalp a zavěsil si ho na opasek. Mrtvolu odklidil do kapradí a zabodl vedle ní rytířův meč. Žádný z orků se nedotkl ani meče, ani chlapcova oblečení.

Lesníkovy tělo vysvlékli do naha, poprali se o ukořistěné kousky šatstva a nakonec je zahodili. Odstrojili koňské mršiny. Přikrývky i nádoby rozházeli všude kolem, nechali si jen řemení z postrojů.

Sylva bez dechu čekala, že nakonec zabijí i ji. Fríghas ji

objímal a chránil. Také Bras-yr-gö se postavil vedle a dával pozor, aby jí žádný z rozdivočelých bojovníků neublížil.

Šílené orgie trvaly nekonečně dlouho. Pak Bras-yr-gö velitelsky zachrochtal a jeho soukmenovci, pokrytí škráloupy zasychající koňské krve, se rázem uklidnili. Fríghas postavil Sylvu na nohy a ona si s úžasem uvědomila, že nechali naživu nákladní mulu – stála opodál, naložená balíky a třásla se, zastrašená pachem krve.

Fríghas se vyčítavě obrátil po orkovi: „Cos to udělal? Pamatuj! Voják kázal: žádné zabíjení!“

Ork k němu otočil kulaté, krví podlité oči: „To staré příkazy, Fríghas. Voják řekl nové: všechny zabít. A teď my jít. Dlouhá cesta! Dlouhá...“

„Musíme jít, má paní,“ popostrčil Fríghas Sylvu. „Jít a jít.“ „Kam jít?“ zachroptěla.

„Dva dny. Možná tři. Jít a jít.“ Přestal mluvit plynulou obecnou řečí. Sklouzl do hantýrky, kterou prokládal hrdelními zvuky.

„Jít kam?“

„Jít, má paní, princezno. Neptat se. Jít.“

*

Les ustoupil skaliskům. Orkové ji hnali úzkými roklinami, zarostlými trnitými keři, které se zdály neprostupné. V houštinách se však pokaždé objevila srnčí stezka, kterou se mohli protáhnout. Šli a šli. Sylva, vyděšená k smrti, dávala jednu nohu před druhou.

Teprve teď poznala, co je skutečná námaha. Včera to byla jen dětská hra, nastrojená Fríghasem, aby ji vlákal do léčky. Kdyby byla vystavena takovéhle dřině už včera, obrátila by se a vrátila na Skalku. Jazyk měla nateklý žízní, ruce poškrábané od trní, vlasy zcuchané.

Bolest ji vracela zpátky k vědomí.

Jsi vědec, Sylvo. Uvažuj. Mysli, děvče. Přemýšlej.

Skjold. Kde je Skjold? Je součástí spiknutí? Pokud je součástí, proč tu není s námi? Nebo Skjold také naletěl na Fríghasovy lži a jen šťastnou náhodou vyklouzl z pasti?

Už se stmívalo, když se otočila po půlorkovi. „Kde je Skjold?“ zeptala se.

Položil uzlíkovitý prst na pysky: „Žádný Skjold. Mlčet, má paní. Tiše.“

Jakou hru tady hraje Fríghas? Zneužil svého přítele, spolubojovníka z armády Raymonda de Couissy, ale teď ho chrání? Nejspíš. To znamená, že Skjold unikl. Přivede pomoc.

A co chtějí udělat se mnou?

Setmělo se. Zdálo se že se orkové vůbec nemíní zastavit. Půjdou dál a dál, dokud... *dokud nepadnu vysílením.*

„Už nemůžu jít dál,“ zajekla.

Půlork na chvíličku zaváhal, ale pak křikl kupředu: „Žena si chce odpočinout!“

Ork před nimi se pootočil a cosi zachrochtal.

Fríghas se naklonil k Sylvě: „Jen kousek, má paní. Tam voda.“

Nevěděla, zda se orkové v tomhle opuštěném kraji vyznají, nebo zda našli vodu po čichu. Po chvíli došli k potůčku, stékajícímu ze skal. Zalehli kolem něj na břicha a chlemtavě pili. I Sylva měla hroznou žízeň, ale štitila se pít vedle nich.

Popošla kousek proti proudu, napila se, chladnou vodou si omyla tvář i týl. Fríghas si sedl vedle ní: „Tady, má paní, jídlo.“ Rozložil plátěný uzlík, byly v něm ječné placky a kus uzeného masa. To jim včera zabalila Marianna.

Snažila se jíst, ale neměla hlad. Místo toho myslela na svou mapu.

„Rozděláš oheň?“ zeptala se.

„Ne,“ zavrtěl kedlubnovitou hlavou. „Žádný oheň. Knoflík nechce... Rozložím vám přikrývky. Zujte si boty, máte jistě odřené nohy – namažu vám je masťou.“

„Knoflík?“ podivila se.

„Bras-yr-gö. To je jeho jméno.“

„On se jmenuje Knoflík?“ užasla. *To je tak legrační...*

„Bras-yr-gö. To znamená: Knoflík z kosti... Knoflík z *lidské* kosti.“

Ah! Už jí to vůbec nepřipadalo směšné.

Orkové se tiše dělili o koňské maso. Už věděla, proč zrána tak nemilosrdně zabili všechny koně a ušetřili jen mulu. Velká zvířata by neprošla cestičkami v houštinách.

O chvíli později ležela na lůžku ze suchého kapradí, zabalená do přikrývek, které celou tu cestu vlácel Fríghas na zádech. Pochopila, že nemůže mít starostlivější chuťvu, než je půlork.

Opakovala si to, co ve tmě nemohla připsat k poznámkám. Doufala, že to do rána nezapomene:

Lesem jsme šli na severovýchod. Od loveckého hrádku Skalka jsme urazili pětadvacet mil zvlněnou krajinou, porostlou smíšeným lesem. Došli jsme zřejmě až k předhůří Východních Zrcadlových hor. Druhý den jsme pokračovali dál – strmým svahem. Zhruba po třech mílích nás napadli orkové. Zabili lesníka a rytíře Corawaka, mne vzali s sebou. Celý zbytek dne jsem s nimi putovala... Kamže? K severu? K severovýchodu? K severozápadu? Podle čeho to mám, pro Bledou paní, poznat...? Jak daleko jsme šli? Pětatřicet mil. Nepřeháněj, Sylvo, tolik to určitě nebylo. Ale dvacet určitě.

Ještě jeden den takového pochodu, nanejvýš dva, a dorazíme k okraji Orcigardu.

V noci se budila zimou a trápily ji hrozné sny. Pořád se jí zjevoval lesník, loučící se se svou manželkou. Také rytíř Brono Corawak s dětskou tváří pokrytou chlapeckými pupínky.

Před svítáním ji vykopali z pokrývek. Sotva ji nechali umýt a provést další obvyklé ranní činnosti, a už ji hnali dál. Žádné jídlo, na nic takového nebyl čas.

Rozlámaná, hladová a třesoucí se zimou šlapala dál. V noci toho moc nenaspala a nedostatek spánku ji přivedl do zvláštního transu mezi bděním a sněním. Několikrát špatně došlápla, a byla by padla do výmolu, ale Fríghas na ni dával dobrý pozor. Vždycky ji zachytil a podepřel.

Dopolední chůze byla jako dlouhé, nekonečné mučení. O polednách se orkové zastavili na skaliscích, vyhrátých sluncem, aby sežrali zbytek koňského masa. Fríghas nutil Sylvu do jídla, měl pro ni ještě bochánek chleba a zbytek uzeneho, ona však neměla chuť. Místo jídla se raději stočila do klubíčka a usnula.

Osvěžená spánkem se cítila mnohem lépe. S novými silami se dala na pochod. Dokonce si začala všímat krajiny kolem sebe. Oblé pahorky vrchoviny, jak je znala z okolí hrádku Skalka, ustoupily skalám a balvanům, porostlým divokými, převážně jehličnatými lesy. Jen březové háje zůstávaly, jak byly předtím – jako vetřelci v kožichu lesa.

Tu a tam, když přecházeli hřeben, se otevřel výhled do krajiny. Na severu se zdvíhaly vršky Zrcadlových hor. V duchu porovnávala krajinu se svou mapou. Orkové ji vedli k severu, ale během cesty zřejmě odbočili. Pokud by totiž šli přímo na sever, museli by už dosáhnout okraje Orcigardských bažin.

A nebo byla Sylviina mapa nakreslena špatně?

Jednu chvíli, když se zastavili na vyhlídce, měla pocit, že se na pravé straně, za trčícími skalisky a temnými lesy, rozprostírá rozsáhlá strakatá plocha. To mohl být Orcigard. Znamená to, že ji nevedou tam, do bažin, ale směřují k severozápadu, aby Orcigard obešli?

Zdálo se, že i orkové jsou unavení, protože se utábořili ještě před soumrakem. Zastavili se u horského potoka, hučícího po srázu, a chystali se k přenocování. Rozprostírali

přikrývky, dosud smotané do bandalírů, připravovali si hnízda ze suché trávy. Na skalnatém břehu potoka dokonce rozdělali oheň.

Vše se odehrávalo v tichosti, a tak hádka, která mezi orky vybuchla s prudkostí letní bouře, Sylvu znovu vyděsila k smrti.

Nerozuměla slovům, ale pochopila, že náčelník tlupy, Bras-yr-gö, vzdoruje třem nebo čtyřem samcům. Bras-yr-gö stál zády k houštině, bokem k třesoucí se, odstrojené mule. Kolem se rozestavili jeho protivníci. Křičeli na něj, on ječel na ně. Okolní skály vracely ozvěnou jejich zvířecí řvaní.

Ječeli, gestikulovali, strkali do sebe. Pak Bras-yr-gö mávl rukou, plivnul jim pod nohy a otočil se k nim zády. Jeden z orků vytáhl z opasku železnou sekeru se zubatým ostřím. Rozpřáhl se k ráně.

Sylva zavřískla hrůzou a vecpala si pěst do úst.

Mula padla na skálu s roztráštěnou lebkou.

Ticho se vrátilo a bylo stejně strašné jako předcházející jekot. Orkové se bez hlesu schumelili kolem padlého zvířete a začali je párat pazourkovými nožíky.

Sylvě chvíli trvalo, než popadla dech. „Co se stalo?“ zasykla směrem k Fríghasovi.

„Mula, má paní, vznešená. Chtěli zabít mulu, Bras-yr-gö nechtěl dovolit.“

„Proč? Proč ji chtěli zabít? A proč nechtěl dovolit?“

„Oni hladoví, má paní. Bras-yr-gö říkat jim: zítra. Voják dá nám jídlo. Jak vy nést ho – pytle s boby, pytle s ječmenem? Na vlastních zádech, vy psi, pokud vy zabijete mulu.“

Odmlčel se a po chvíli dodal: „Oni mít moc velký hlad, má paní, princezno.“

„Kdo je to *Voják*, Fríghasi?“

„Ty znáš ho. Ty už víš, kdo on je.“

TVRZ S VĚŽOVÝM MOSTEM

Následujícího rána *skutečně* zahlédla Orcigard.

Objevil se znenadání na pravé straně, hluboko pod nimi. Skvrnitá země zahalená v bělavých párách. Skaliska, po nichž putovali, se zvedala vysoko nad bažiny a ze strany Orcigardu byla strmě ukončena – jako odseknutá obrovskou sekerou. Zaujalo ji to.

Cesta, po které šli, se chvílemi blížila k okraji přírodního ochozu a pak se opět vzdalovala. Ano, cesta, široká sotva tři kroky a místy už zcela pohlcená vegetací, ale stále ještě patrná. Někdo ji tady před věky vysekal do skály a místy i vydláždil. Na jednom místě vedl přes úzkou průrvu jednoduchý kamenný most. Byla by si ho ráda prohlédla a udělala si pár náčrtků, nebylo jí to však dopřáno. Už však nepochybovala, že putují po *staré pterrské cestě!*

Z přednášek učence Rônarda věděla, že pterrská říše se rozkládala především tam, kde se teď nacházejí orcigardské mokřiny. Východní Zrcadlové hory tvořily jednu z přirozených hranic pterrského území. Tato cesta, po níž právě pochodovali, jistě spojovala pterrské pohraniční pevnosti.

Jít po upravené cestě bylo mnohem pohodlnější než se prodírat křovisky. Slunce stoupalo vzhůru, minulo vrchol a začalo se sklánět níž. Z území, které se nacházelo hluboko pod nimi, občas zavanul pach tlení a bahna.

V půli odpoledne napřáhl Fríghas ruku: „Támhle, vznešená.“

Proti modré obloze, obtěžkané bělavými mračny, se rýsovaly zubaté hroty hor. Mezi nimi, už docela blízko, vyvstávala svislá linka jako zdvižený prst. Vysoká věž.

Pevnost!

Krok za krokem se blížili a Sylvě se opět rozbušilo srdce. Nemohla tomu uvěřit, ale bylo to tak. Orkové ji dovedli až ke ztracené *tvrzi s věžovým mostem*.

Skály spadaly strmě dolů k močálům a stranou skalního ochozu, vzhůru z bažin, se vypínaly útesy vysoké jako stěna samotná. Ohlodaný kamenný pás, souběžný se strmými stěnami, vypadal jako řada obřích prstů.

Tvrz byla posazena na temeni nejmasivnějšího z útesů. Vypadala nedobytně. Od skalního masivu ji oddělovala rozsedlina, jejíž dno se ztrácelo v šeru. Na skalní blok s tvrzí sice navazoval systém dalších útesů, úzký a rovnoběžný s hlavním skalním masivem, ale i po těchto útesech byla tvrz nepřístupná.

Jediné, co spojovalo tvrz s pevninou, byl klenutý most, dlouhý zhruba třicet kroků. Na začátku i na konci ho opatřili věžičkami, které měly zřejmě jen okrasnou funkci. Na boku mostu, jak si mohla Sylva všimnout, byl vytesán reliéf kruhu.

Od věžiček se pohnuly nějaké postavy. Osm nebo devět mužů, pohublých, zahalených v dlouhých pláštích. Nad propadlými, neoholenými tvářemi se horečnatě leskly oči, dlouhé, nečesané vlasy vlály ve vánku. Všude tam, kde se pláště rozevíraly, bylo vidět zašlou kůži brigantin, probitou širokými hlavicemi nýtů. A také řemeny se zavěšenými zbraněmi: meči, samostříly, palcáty, bojovými sekerami.

Jeden z mužů vyšel orkům vstříc: „Zdravím tě, Bras-yr-gö,“ řekl. „Vidím, že jsi byl úspěšný.“

Pak se zahleděl na Sylvu: „Zdravím i tebe, holčičko. Vítám tě ve svém sídle.“

Zalapala po dechu: „Raymonde?“ řekla opatrně.

Býval mladým, veselým vojevůdcem, zasnoubeným se Sylviinou nejstarší sestrou. Očekávalo se, že by se v budoucnosti mohl stát nástupcem Sylviina otce, vévodou la Barro. Ano, takhle se to klidně mohlo stát. Vévoda, Sylviin otec, nemá mužského potomka a Raymond mohl vyženit vévodský titul.

Po prohrané bitvě u Le Soto Raymonda vypověděli.

Teď už mu muselo být pětáctýřicet nebo ještě víc, stále však byl vysoký a urostlý. Vlasy si nechal ostříhat nakratičko, téměř dohola, a podobaly se spíš srsti. Od čela ustupovaly dozadu kouty. Jeho tvář, zarostlá třídním strništěm, vypadala opotřebovaně, kolem nosu se červenaly popraskané žilky silného pijáka. Očka se skrývala v závěších vrásek.

Přes to, jak ji zpustošil čas, vypadala ta tvář stále ještě přátelsky a sympaticky.

Vzpomněla si, jakým býval mužem. Dokázal ve společnosti svých vojáků pít celou noc a ráno je vedl do útoku. Ty slabé pak bez mrknutí oka odsoudil k smrti za zbabělost a oni i v okamžiku umírání cítili hanbu, protože zklamali svého velitele.

„Nepoznáváš mě?“ usmál se na ni.

„Změnil ses.“

„Všichni se měníme. I ty ses změnila. Když jsem tě viděl naposledy, byla jsi holčička. Teď jsi dospělá.“

Došel až k ní a dotkl se jejích vlasů: „Nejsi tak hezká, jako byla tvá sestra. Ale něco z ní v sobě přece jen máš.“

„Snažíš se mi zalichotit?“ hlesla. Necítila ani hněv, ani strach. Jen únavu.

„Nesnažím se ti zalichotit, děvčátko. Jsem rád, že tě vidím živou a zdravou.“

„Ještě patří nám,“ zavrčel Bras-yr-gö. „Máš pro nás jídlo?“

Raymond de Couissy se na orka široce usmál: „Mám spoustu jídla, můj příteli. Všechno podle dohody, a ještě víc.